

Arrest

nr. 69 328 van 27 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 juli 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. OP DE BEECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 juni 2004 vraagt verzoekster een visum lang verblijf aan in het kader van gezinshereniging. Deze visumaanvraag wordt op 6 oktober 2004 goedgekeurd.

1.2. Op 20 december 2004 dient verzoekster een aanvraag tot verblijf in. Op 30 maart 2005 keert verzoekster terug naar Marokko. Op 12 september 2005 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten daar uit het samenwonenverslag van 6 september 2005 blijkt dat verzoekster niet samenwoont met haar echtgenoot.

1.3. Op 27 april 2005 vraagt verzoekster opnieuw een visum gezinshereniging aan. Op 14 september 2005 wordt verzoekster omwille van de onder punt 1.2. vermelde beslissing ook het terugkeervisum naar België geweigerd.

1.4. Ingevolge het verzoek tot herziening tegen de weigeringsbeslissing vermeld onder punt 1.2. wordt verzoekster in bezit gesteld van een bijzonder verblijfsdocument (bijlage 35). Op 26 augustus 2008 werd beslist dit verblijfsdocument niet te verlengen nu verzoekster nagelaten had haar verzoek tot herziening om te zetten in een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.5. Op 22 februari 2011 dient verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), zijnde haar echtgenoot.

1.6. Op 20 juli 2007 wordt de Dienst Vreemdelingenzaken via de stad Leuven op de hoogte gesteld van het feit dat verzoeksters echtgenoot de stopzetting van de procedure gezinshereniging gevraagd heeft. Verzoekster verblijft op een ander adres. Ter staving worden stukken van het vredegerrecht gevoegd.

1.7. Op 20 juli 2007 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 22.02.2011 door {...}, geboren te {...} en van Marokkaanse nationaliteit, geweigerd.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Artikel 40 bis, § 2 van de wet van 15.12.1980 stelt: “als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1°: de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt”.

Uit het administratief dossier blijkt dat zowel betrokkene als haar echtgenoot een verzoekschrift tot het bekomen van dringende en voorlopige maatregelen hebben aangevraagd bij het Vredegerrecht van Leuven.

In deze verzoekschriften wensen beide afzonderlijke woningen omdat de relatie ernstig verstoord is.

Verder blijkt uit het verzoekschrift van betrokkene dat zij reeds op een afzonderlijk adres verblijft en niet de intentie heeft om zich nog bij haar echtgenoot te voegen.

Hieruit blijkt dat betrokkene zich dus niet bij haar echtgenoot heeft gevoegd waardoor betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40 bis, §, 1 ° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkene.”

1.8. Op 27 juli 2011 legt verzoekster via de stad Leuven stukken neer die volgens haar bewijzen dat zij mishandeld werd door haar echtgenoot.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in drie middelen de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot gedegen feitenvinding, van de materiële motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt als volgt:

“1) Mbt, het EERSTE MIDDEL:

- Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, om de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel Wanneer de Administratie een beslissing dient te nemen in bestuurlijke zaken, dan dient zij dit te doen op basis van een voldoende onderbouwd dossier; In het algemeen worden er in zaken van gezinshereniging politiecontroles georganiseerd, die dienen na te gaan of er sprake is van een werkelijke gezinsscel, en van een de facto samenleven; Indien er een verbreking van de samenwoning wordt vastgesteld, dan dient men na te gaan op welke wijze er aan deze samenwoning tot een einde is gekomen; Het is correct dat verzoekster niet meer met haar man samenleefde, doch verzoeksters vertrek was niet zomaar uit de lucht komen vallen; In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het feit dat “ verzoekster evenals haar echtgenoot, een verzoekschrift tot het bekomen van dringende maatregelen hebben aangevraagd bij het Vrederecht van Leuven, en dat in deze verzoekschriften zij een afzonderlijke woonst wensen omdat de relatie verstoord is”; Er werd bijkomend nog opgemerkt dat beiden al apart leefden; Het moge duidelijk zijn dat de Administratie, toen zij de bestreden beslissing nam, duidelijk weet had van het verzoekschrift dat verzoeksters raadsman bij het Vrederecht had neergelegd, omdat er specifiek (en inhoudelijk) naar verwezen wordt; De wijze waarop nu de bestreden beslissing is opgesteld, m.n. waar zij bepaalde aspecten van deze vrederechtsprocedure opsomt (verzoek afzonderlijke woonst, “ verstoorde” relatie, afzonderlijke woonst reeds een feit,...) doet verzoekster werkelijk paf staan; Het zijn namelijk enkel deze formele aspecten die geciteerd worden, waarbij het aspect “huiselijk geweld” en mishandeling compleet onder de mat wordt geveegd; het verzoekschrift was nochtans duidelijk genoeg; Het is onbegrijpelijk dat de Administratie enkel wil lezen dat er afzonderlijke woonst wordt gevraagd, en dat men trouwens al apart woont, daar waar dit duidelijk allemaal te maken heeft met een noodsituatie die totaal genegeerd wordt; Voor verzoekster is dit zonder meer een tweede mokerslag; 4 De Administratie had o.b.v. de informatie in het verzoekschrift perfect verder onderzoek kunnen verrichten, wetende dat het vluchthuis mee betrokken was in de zaak, dat er politieverhoren waren ed.; Men had een uitgebreide sociale enquête kunnen voeren, zodat een duidelijk beeld van deze situatie had kunnen geschapen worden; Dit werd nagelaten, waarna verzoeksters vestiging werd geweigerd; Uiteraard is het maar mogelijk om een correct beeld te krijgen als de administratie zich hieromtrent ook gedegen en op zorgvuldige wijze informeert; Uit het verzoekschrift dat de Administratie ter ore kwam, bleek hoe verzoekster totaal ontredderd en gedepimeerd in de hulpverlening is terechtgekomen, en dat zij wel degelijke schade (psychisch en fysisch) heeft opgelopen; Er werd dus niet aan voldoende feitenvinding gedaan; Het middel is ernstig; 2) M.b.t, het

TWEEDE MIDDEL:

- Schending van de materiële motiveringsplicht - Schending van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; - Schending van art. 62 Vreemdelingenwet; Het is een algemeen rechtsbeginsel dat iedere bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en in rechte; ook art. 62 vreemdelingenwet vereist dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed; “L'exigence de la motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons que la justifient.” (Cons. Etat, 12 mai 1989, arrêt n° 32.560, R.A.C.E., 1989); Bovendien verplicht de wet van 29 juli 1991 de overheid om bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop hij steunt; Deze motivering moet bovendien afdoende zijn; In ieder geval zijn onduidelijke, onnauwkeurige stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn; In casu is duidelijk is dat het gaat om een beslissing die onderworpen is aan de formele en de materiële motiveringsplicht. Verzoekster is van oordeel dat er onvoldoende werk werd gemaakt van concrete feitenvinding en dat onredelijk (in weerwil van voorgebrachte informatie namelijk, cfr. supra) en motivering; Doordat men klaarblijkelijk is voortgegaan op te informatie waarvan verwerende partij alleen maar concludeert dat “betrokkene zich niet bij haar echtgenoot heeft gevoegd”, en doordat men dan zelf 5 een gebrek aan gedegen onderzoek aan de dag heeft gelegd, kan ook de motivering van de beslissing onmogelijk afdoende zijn; ze is gebaseerd op onvolledige en selectieve premissen; Uit een arrest van de R.V.V. d.d. 11092007 blijkt dat “de materiële motiveringsplicht is geschonden aangezien het kennelijk onredelijk is om louter op basis van het ontbreken van inlichtingen nopens het al dan niet bestaan van een gezinsscel een vestigingsaanvraag af te wijzen, daar waar deze informatie had kunnen bekomen worden door bijgaand onderzoek”; Uiteraard kan men, mutatis mutandis, dergelijke vereisten ook stellen voor wat betreft het detecteren van schrijnende situaties zoals bedoeld in art. 42quater §4, 4° VW; Vanwege de Administratie zelf blijkt er geen enkele eigen appreciatie van deze schrijnende feitelijke omstandigheden; Meer nog, wanneer dan toch minstens een overduidelijk ‘begin van bewijs’ wordt voorgelegd, dan nog gaat men daarop niet verder in; Op deze wijze komt te blijken dat de bestreden beslissing niet naar recht gemotiveerd is; Het middel is ernstig;

3) Mb.t. het DERDE MIDDEL:

- Schending van art. 42quater §4, 40 van de Wet van 15 december 1980 Overeenkomstig de Wet van 15 december 1980 hebben vreemdelingen het recht zich in België te vestigen met hun echtgenoot, indien deze Belg of EU-onderdaan is (art. 40bis e.v. VW); Zoals supra aangetoond waren partijen onbetwistbaar gehuwd, en is verzoekster onder dekking van een paspoort in het Rijk binnengekomen, waarna zij jaren later, toen haar man Belg was geworden, een vestiging gevraagd heeft tot verblijf met haar Belgische echtgenoot, Dhr. (M.E.A.); Verzoekster woonde daadwerkelijk samen met haar echtgenoot en kinderen in de gezinswoning; aldaar vormden zij een daadwerkelijke levensgemeenschap; Conform art. 42quater kan de Administratie de verblijfsvergunning van de aanvrager weer intrekken, wanneer blijkt dat de samenwoning niet langer bestaat; In het eerste en tweede middel is gebleken dat de Administratie onvoldoende aan feitenvinding heeft gedaan, en dat de motivering van de weigering niet afdoende is; Meerbepaald had de Administratie op basis van de gegevens die in illo tempore voorhanden waren, misschien wel kunnen besluiten tot het einde van de samenwoning, maar had verder onderzoek de relevantie van art. 42quater, §4, 40 VW naar voren kunnen brengen; Art. 42quater, §4, 40 JW beoogt schrijnende situaties, van die aard dat aan de vreemdeling zich zich is komen vestigen geen schuld kan worden toegerekend betreffende de breuk; O.g.v. de feiten die zich hebben voorgedaan, en zoals ze werden weergegeven supra, blijkt dat verzoekster duidelijk in deze situatie was beland: zij werd psychisch mishandeld, nadat haar man ook meermaals fysiek gewelddadig was geweest; 6 Verzoekster had uiteindelijk de moed om zelf formeel aangifte van deze feiten te doen bij de politie en om naar de rechter te stappen: Van die demarches is minstens kopie van het verzoekschrift betreffende de dringende maatregelen in handen van DVZ gekomen; Aldus had de Administratie op basis van deze informatie, die van in den beginne voorhanden was en die zeer zeker had kunnen uitgediept worden zo gewenst, redelijkerwijze kunnen en moeten besluiten tot de uitzonderingsclausule van art. 42quater §4, 40; De beslissing tot aflevering van de bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten werd dan ook genomen in strijd met art. 42quater §4, 4° van de Wet van 15 december 1980; De bestreden beslissing moet dan ook minstens op deze grond worden vernietigd; Het middel is ernstig;"

2.1.2. Gelet op de onderlinge samenhang van de drie middelen, past het deze samen te bespreken.

2.1.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten is besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat verzoekster niet meer op hetzelfde adres verblijft als haar echtgenoot en niet meer de intentie heeft om zich nog bij hem te voegen. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke kritiek levert op de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.1.4. In essentie betoogt verzoekster dat het bestuur had dienen na te gaan op welke wijze een einde is gekomen aan de samenwoning met haar echtgenoot. Verzoekster stelt dat het bestuur duidelijk weet had van het verzoekschrift neergelegd bij het vredegerecht nu er naar verwezen wordt in de bestreden

beslissing maar dat het aspect 'huiselijk geweld' en mishandeling compleet onder de mat wordt geveegd, terwijl het verzoekschrift daarover duidelijk was. Verzoekster meent dan ook dat een noodsituatie duidelijk genegeerd wordt terwijl de administratie perfect verder onderzoek had kunnen verrichten teneinde een duidelijk beeld van de situatie te krijgen. Volgens verzoekster is de beslissing aldus niet gebaseerd op een correcte feitenvinding. Nu minstens een begin van bewijs voorlag, had de administratie verder moeten onderzoeken. Verzoekster wijst op artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet waarvan de relevantie ingevolge verder onderzoek zou gebleken zijn. Dit artikel beoogt immers schrijnende situaties, van die aard dat aan de vreemdeling die zich is komen vestigen geen schuld kan worden toegerekend voor de breuk. Verzoekster meent hieronder te vallen.

2.1.5. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster, in functie van haar echtgenoot, op 22 februari 2011 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende (bijlage 19ter). Op 20 juli 2011 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzoekster het verblijf te weigeren op grond van artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Immers bleek dat verzoekster op een afzonderlijk adres verblijft en geenszins de intentie heeft haar echtgenoot te vervoegen. De Raad stelt vast dat deze bevindingen hun grondslag vinden in het administratief dossier. Verzoekster betwist deze vaststellingen ook geenszins. Nu vaststaat dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om verzoekster het verblijfsrecht te weigeren en haar bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Waar verzoekster meent dat verder onderzoek had moeten worden gedaan omdat zij zich in een schrijnende situatie bevindt zoals voorzien in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, kan zij niet worden gevolgd. In tegenstelling tot wat verzoekster tracht voor te houden heeft de bestreden beslissing geen uitstaans met artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verblijfsrecht wordt geenszins ingetrokken. Aan verzoekster wordt geen verblijf toegekend. Artikel 42quater is slechts van toepassing ten aanzien van de vreemdeling/familielid van een burger van de Unie aan wie reeds een verblijfsrecht werd toegekend, m.a.w. aan wie een F-kaart werd toegekend. Zo bepaalt artikel 42quater van de Vreemdelingenwet onder welke voorwaarden de F-kaart kan worden ingetrokken en het verblijf kan worden beëindigd. Verzoekster heeft echter geen F-kaart ontvangen. Aangezien verzoekster geen verblijf werd toegekend kan zij zich ook niet beroepen op de uitzonderingsbepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Het betoog van verzoekster mist dienaangaande dan ook juridische grondslag.

Met haar betoog toont verzoekster niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aan de basis liggen van de bestreden beslissing niet correct zijn noch dat de beslissing kennelijk onredelijk is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster meent dat het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft, wijst de Raad erop dat dit beginsel inhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Verzoekster maakt niet aannemelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER